

שחר אדרם

שדרות. אמצע ינואר. חורף 2005

רב-פקד רון שיוביץ

אילום: רס"ב מאיר גונן

פקד שמעון אביעז, מפקד תחנת שדרות, שהספיק לשרת בימ"ר ת"א ובימ"ר דרום, ואף כסמת"ח אשדוד. "זה טבעי, שהתושבים יפרקו את התסכול שלהם מהמצב, ואנחנו מנסים להתחשב בכך עד כמה שניתן.

אנחנו ממשיכים לטפל בכל אותם תחומים, שנמצאים באחריות המשטרה בימים של שגרה, למרות המצב הנוכחי. אלא שבתקופה האחרונה, הדברים נעשים מתוך התחשבות במצב האובייקטיבי, ברגשות התושבים - בסערת הרוח שלהם, במספר טיילי הקאסם שנחתו במהלך היום ובאותו הלילה", כך רב-

ארבעים ושתיים שנים, המתגורר סמוך למקום נפילת טיל הקאסם, שפצע פצעי מוות את הילדה **איילה-חיה אבוקסיס ז"ל**. "הם, השוטרים, מנסים לטפל במצב בעדינות, בכפפות של משי. הם עושים מעל ומעבר, כדי להשליט סדר, למרות שזה לא קל", הוא אומר. "אני לא מקנא בהם, בשוטרים, הם באמצע. הם צריכים לחשוב פעמיים לאן הם רצים, בזמן קריאת "שחר אדום".

שישה-עשר לחודש

שדרות. חורף 2005. יום ראשון, שישה-עשר בינואר. תחילתו של שבוע, שבו יובא לקבורה השלישי מבני העיר, שנהרג בפיגוע במסוף קרני. שעות לאחר פציעתה האנושה של איילה - חיה אבוקסיס, נערה בת המקום, שסוככה בגופה על אחיה הקטן מרסיס טיל הקאסם, שהתפוצץ בקרבם.

שדרות עיר עצובה. עיר שתגזור על עצמה יום אבל פרטי ויום של צעידה אל עבר שכונת בית חנון. וגם חשש קבוע וציפייה לאותה קריאה מדהדת - "שחר אדום". פרק זמן אכזרי, מדוד, קצר וקצוב, המפריד בין חיים למוות, במשמעות הבנאלית ביותר של המילה. שדרות חורף 2005 - עיר בלי הפסקה, פחות ממאה קילומטר מתל-אביב.

"העיר שלנו מזכירה את ירושלים בתקופת הפיגועים הרבים", אומר אחד מהתושבים, המתגורר סמוך למקום, שבו נפל אחד מטילי הקאסם. "זה משהו לא נורמלי. מצד אחד החיים נמשכים, אנשים קונים במכולת. עושים שוק. כאילו רגיל אבל פחות. ככה זה יכול להראות למי שבא מבחוץ לרגע או לכמה שעות. אבל עמוק בפנים יש פחד ויישאר גם צלקות. גם הרבה ימים אחרי הקאסמים".

מספר פקד **תמיר דינו**, רמ"ס שדרות: "זה נכון, יש גם פחד בעיניים, בעיקר בשעות

בימים רגישים במיוחד אפשר להסתפק באזהרה, ולא לרשום דו"ח תנועה, לפחות לא בגין אותן עבירות, שאינן חמורות במיוחד. במצב העניינים הנוכחי אפשר לגלות אמפטיה, גם בכל הקשור לשמירת הסדר הציבורי. יש בעיר לחץ ויש זעם ופחד ותסכול וחוסר סבלנות, ולכן, אנחנו מקפידים בעבודתנו לשמור על אותו קו דק שבין התחשבות לבין הידרדרות למצב של אנרכיה. זו דילמה לא פשוטה, המחייבת אותנו למידה רבה של מקצועיות יחד עם רגישות, ובלא מעט מקרים גם נדרשים חושים חדים ואינטואיציה בריאה. כך, למשל, צריך לזכור, כי בין המבקרים הבים המגיעים לעיר לאחרונה נמנים גם עיתונאים ונציגים רבים של אמצעי תקשורת מהארץ ומחו"ל וכן גם נציגי ארגונים, המוגדרים כ"בעלי עניין" - כאלה המבקשים להעלות את נפילת טילי הקאסם לראש סדר היום הציבורי לטובת מאבקם הם, וגם לכך צריך להתייחס בהתאם. אחרי הכול, שדרות היא מקום קטן ומשפחתי, שבו כולם מכירים את כולם ומתעניינים בכולם. גם חלק לא מבוטל משוטרי התחנה מתגוררים בעיר, ועובדה זו הופכת את המצב כולו למורכב עוד יותר".

ומסכים עם דברים אלה **מרדכי ציון**, תושב שדרות זה

שלאחר נפילת הטילים. יש פחד ויש תסכול ויש הרבה כעס. לא פעם אתה מגיע למקום, שבו נפל טיל, ואתה לא מבין איך אנשים הצליחו לצאת מהסיפור הזה בחיים. או לא. לאחר נפילת טיל, אנחנו משתדלים לשוחח עם התושבים, לשמוע אותם. להקשיב להם ולנסות ולזהות מצוקה. לשמש מעין גורם, שבאמצעותו אנשים יוכלו לפרוק רגשות, גם אם לא תמיד הדבר מוגדר כתפקיד הקלאסי של משטרה".

טיל בחצר

"התאהבתי בעיר ואני בכלל מנהריה", מגלה רס"ל **משה פרויים**, ראש משרד התנועה בתחנה, שהספיק לארח בחצר ביתו שבעיר טיל

צילום: פקד תמיר דינו

קָרן אור באפלה

בולטת בנוכחותה בנוף הגברי משהו של תחנת שדרות היא אנה שימי טטרו, רווקה תושבת אשקלון, אזרחית העובדת במשטרה, ועובדת כשנתיים וחצי כמזכירת מפקד התחנה. וכן, מה שחשוב יותר, היא זכתה לאחרונה בתואר הנכסף - סגנית ראשונה בתחרות הארצית של "השמנה והיפה", בטקס רווי חן ומשקל שנערך בהיכל התרבות בבאר-שבע.

"הגעתי לתחרות בהמלצת אחת משוטרות התחנה", מגלה הסגנית הראשונה. "המשקל המינימלי להתקבל לתחרות הינו 80 ק"ג, למרות שבתחרות השתתפו גם נשים שמשקלן הגיע לכ-120 ק"ג. הקריטריונים לקביעת הזוכות בתחרות היו כמובן מראה חיצוני וכן ריאיון אישי והתרשמות חבר השופטים מכלל המועמדות (לאנה תואר ראשון בקרימינולוגיה ובסוציולוגיה). כשנבחרתי לסגנית ראשונה, זכיתי להדים חיוביים ביותר בתחנה וגם למספר מבחני קבלה וריאיונות בכלי התקשורת המקומיים. זוהי חוויה מרעננת, למרות שבתחילת הדרך משפחתי התנגדה לרעיון, שכן בקרב בני העדה הגרוזינית, השתתפות בתחרויות מסוג זה, לא גורמות להתלהבות רבה מדי. היום המשפחה מקבלת את זכייתי בשמחה ובאהדה, ותומכת בי לאורך כל הדרך."

צילום: רס"ב מאיר ונונו

קאסם, שהתפוצץ ברעש מחריש אוזניים. "בתקופה האחרונה יש מעין מצב של התחשבות הדדית בינינו לבין התושבים. אנחנו משתדלים לאפשר לתושבים "להוציא קיטור", והם משתדלים לסייע לנו במידת האפשר. בחודשים האחרונים מורגשת נכונות רבה יותר להתנדב למשרד התנועה ולסייע. זה נכון שדווקא לנו כמשטרה, וכמי שמופקדים על בטחון התושבים, יש לפעמים גם תחושות של תסכול ואולי גם של חוסר אונים, וברור, כי בעניין טילי הקאסם, התשובה לא נמצאת בידי המשטרה. אני מרגיש, שהתושבים מבינים זאת, ולא מפנים את כעסם אלינו דווקא, אלא זהו ניסיונם לקבל תשובות, גם אם אנחנו לא הכתובת המדויקת לכך. בעת נפילת טיל, יש לנו תרגולת קבועה, שבמהלכה מגיעים גם השוטרים שנמצאים בבית ואינם במשמרת. אליהם מצטרפים כארבעים מתנדבי המשמר האזרחי. זה הפך לפרקטיקה, שהשתרשה במהלך ארבע שנים של טילים, שעפים לנו מעל הראש."

"אכן המצב בהחלט משפיע על עלייה במספר המתנדבים", מסכים פקד יורי מזובובסקי, קצין אק"מ של התחנה. "המתנדבים מסייעים לנו בכל הקשור לזיהוי מקום נפילת הטילים וגם בסגירת צירי התנועה והשלטת הסדר במקום. לפעילותם זו יש חשיבות הן מהבחינה המקצועית שלנו והן מבחינת המעורבות של התושבים בהתמודדות עם המצב."

אחרי הקאסם

"אנחנו מקבלים סיוע מהמחוז ומהמרחב, ומבחינה זו ניצב מאחורינו ארגון תומך, יחד עם ראש העיר ויתר הרשויות הרלוונטיות", קובע רפ"ק אביעוז, מפקד תחנת שדרות. "ואולי גם בשל כך נוכחנו, כי גם בסיומה של שנת 2004 עלה בידינו להוריד בכעשרים וחמישה אחוזים את עבירות הרכוש בהשוואה לשנת 2003 ואף להגדיל את שיעור הגילויים בכחמישה אחוזים. ייתכן בהחלט, כי הנוכחות המאסיבית שלנו בשטח והעובדה, ששוטרים רבים יותר נמצאים זמן רב ברחובות, משפיעות גם על רמת הפשיעה בעיר. עם זאת, אסור להתעלם מכך, כי אנו פועלים לאורך זמן בעומס פיזי ומנטלי, וכי מצב עניינים שכזה יוצר דיילמה לא פשוטה, שכן גם השוטרים ובני-משפחותיהם מצויים, באופן טבעי לחלוטין, בלחץ לא מבוטל. זה הרי לא סוד, כי אחרי נפילה של טיל, גם אנחנו מתקשרים הביתה לוודא, שהכול בסדר או שבני-משפחותינו מתקשרים אלינו. זו דאגה טבעית והגיונית בנסיבות שבהן אנו פועלים. זה נכון, שאנחנו עוברים ימים לא קלים, אבל אם הייתי צריך להעריך את מלוא ההשלכות של העבודה שלנו היום, הייתי אומר, כי ההשקעה הרבה של היום, תתגלה כמשמעותית לא רק בטווח הקצר אלא במיוחד בטווח הארוך. באותם ימים, שבהם טילי הקאסם לא יפלו כאן יותר, ואנחנו נמשיך להישאר כאן." ■